Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 19 september 2013*

”Direktiv 2005/29/EG — Otillbörliga affärsmetoder — Försäljningsbroschyr som innehåller oriktig information — Kvalificering som ’vilseledande affärsmetod’ — Fall i vilket näringsidkaren inte har åsidosatt god yrkessed”

I mål C-435/11,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Oberster Gerichtshof (Österrike) genom beslut av den 5 juli 2011, som inkom till domstolen den 26 augusti 2011, i målet

CHS Tour Services GmbH

mot

Team4 Travel GmbH,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano samt domarna M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits och J.-J. Kasel (referent),

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— CHS Tour Services GmbH, genom E. Köll, Rechtsanwalt,

— Team4 Travel GmbH, genom J. Stock, Rechtsanwalt,

— Österrikes regering, genom A. Posch, i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom T. Henze och J. Kemper, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av M. Russo, avvocato dello Stato,

* Rättegångsspråk: tyska.

— Ungerns regering, genom Z. Fehér, K. Szíjjártó och Z. Biró-Tóth, samtliga i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,

— Sveriges regering, genom K. Petkovska och U. Persson, båda i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom S. Ossowski, i egenskap av ombud,

— Europeiska kommissionen, genom S. Grünheid, i egenskap av ombud,

och efter att den 13 juni 2013 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (nedan kallat direktivet om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, s. 22).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan CHS Tour Services GmbH (nedan kallat CHS) och Team4 Travel GmbH (nedan kallat Team4 Travel) angående en reklambroschyr från det sistnämnda bolaget som innehöll oriktig information.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skälen 6–8, 11–14, 17 och 18 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder anges följande:

”(6) Genom detta direktiv tillnärmas … medlemsstaternas lagstiftning om otillbörliga affärsmetoder, inklusive otillbörlig reklam, som direkt skadar konsumenternas ekonomiska intressen … Det omfattar eller påverkar inte nationell lagstiftning om otillbörliga affärsmetoder som enbart skadar konkurrenters ekonomiska intressen eller som gäller transaktioner mellan näringsidkare. …

(7) Detta direktiv omfattar affärsmetoder som direkt syftar till att påverka konsumenternas affärsbeslut beträffande produkter. …

(8) Genom detta direktiv skyddas direkt konsumenternas ekonomiska intressen mot otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter. …

…

(11) Den höga grad av konvergens som uppnås genom detta direktivs bestämmelser om tillnärmning av nationella bestämmelser innebär hög gemensam konsumentskyddsnivå. Genom detta direktiv fastställs ett enda generellt förbud mot de otillbörliga affärsmetoder som snedvrider konsumentens ekonomiska beteende. …

(12) Harmoniseringen medför att rättssäkerheten kommer att öka avsevärt för både konsumenter och näringsidkare. Både konsumenter och näringsidkare kommer att kunna förlita sig på en enda rättslig ram, grundad på tydligt definierade rättsliga begrepp som reglerar alla aspekter av otillbörliga affärsmetoder inom hela EU. …

(13) För att uppnå gemenskapens mål genom att avlägsna hinder för den inre marknaden är det nödvändigt att ersätta de olika generalklausuler och rättsprinciper som medlemsstaterna tillämpar för närvarande. Det enda gemensamma generella förbudet som införs genom detta direktiv täcker därför otillbörliga affärsmetoder som snedvrider konsumentens ekonomiska beteende. … Det generella förbudet kompletteras med bestämmelser om de två typer av otillbörliga affärsmetoder som är absolut vanligast, nämligen vilseledande och aggressiva metoder.

(14) Det är önskvärt att till vilseledande affärsmetoder räkna sådana metoder, inklusive vilseledande reklam, som genom att vilseleda konsumenten hindrar denne från att fatta ett välgrundat och därmed effektivt beslut. …

…

(17) Det är önskvärt att, för större rättssäkerhet, fastställa vilka affärsmetoder som under alla omständigheter är otillbörliga. Bilaga I innehåller därför en fullständig förteckning över sådana metoder. Endast dessa affärsmetoder skall kunna bedömas som otillbörliga utan prövning från fall till fall utifrån bestämmelserna i artiklarna 5–9. …

(18) I enlighet med proportionalitetsprincipen, och för att det skydd som direktivet innebär faktiskt skall kunna förverkligas, utgår detta direktiv från genomsnittskonsumenten som är normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst, med beaktande av sociala, kulturella och språkliga faktorer och i enlighet med domstolens tolkning, …”

4 Artikel 1 i nämnda direktiv har följande lydelse:

”Syftet med detta direktiv är att bidra till att den inre marknaden fungerar korrekt och att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå genom att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar avseende otillbörliga affärsmetoder som skadar konsumenternas ekonomiska intressen.”

5 Artikel 2 i samma direktiv har följande lydelse:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

…

b) *näringsidkare*: en fysisk eller juridisk person som, med avseende på de affärsmetoder som omfattas av detta direktiv, handlar för ändamål som ligger inom ramen för dennes näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke samt den som handlar i näringsidkarens namn eller för dennes räkning.

c) *produkt*: alla typer av varor och tjänster …

d) *affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter* (nedan även kallade *affärsmetoder*): en näringsidkares handling, underlåtenhet, beteende, företrädande eller kommersiella meddelande (inklusive reklam och saluföring) i direkt relation till marknadsföring, försäljning eller leverans av en produkt till en konsument.

…

h) *god yrkessed*: den nivå av fackmässighet och aktsamhet som en näringsidkare skäligen kan förväntas visa gentemot konsumenterna motsvarande hederlig marknadspraxis och/eller den allmänna principen om god tro i näringsidkarens bransch.

…”

6 Artikel 3 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder har följande lydelse:

”1. Detta direktiv skall tillämpas på otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på det sätt som anges i artikel 5, före, under och efter en affärstransaktion som gäller en produkt.

2. Detta direktiv skall inte påverka avtalsrättslig lagstiftning …”

7 I artikel 5 i direktivet, som har rubriken ”Förbud mot otillbörliga affärsmetoder”, föreskrivs följande:

”1. Otillbörliga affärsmetoder skall vara förbjudna.

2. En affärsmetod skall vara otillbörlig om den

a) strider mot god yrkessed,

och

b) innebär, eller sannolikt kommer att innebära, avsevärd snedvridning av det ekonomiska beteendet i förhållande till produkten hos den genomsnittskonsument som affärsmetoden riktar sig till eller som nås av metoden, eller den genomsnittliga gruppmedlemmen om affärsmetoden riktar sig till en viss konsumentgrupp.

…

4. Affärsmetoder skall anses otillbörliga om de

a) är vilseledande enligt artiklarna 6 och 7,

eller

b) aggressiva enligt artiklarna 8 och 9.

5. Bilaga I innehåller förteckningen över de affärsmetoder som under alla omständigheter skall betraktas som otillbörliga. Samma förteckning skall gälla i alla medlemsstater och får ändras endast genom en översyn av detta direktiv.”

8 Såsom framgår av rubrikerna i artiklarna 6 och 7 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder definieras i nämnda artiklar ”vilseledande handlingar” respektive ”vilseledande underlåtenhet”.

9 I artikel 6.1 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”En affärsmetod skall anses vara vilseledande om den inbegriper oriktig information och således är falsk eller om den på något sätt, även genom den allmänna utformningen – även om informationen är korrekt i sak – vilseleder eller sannolikt kommer att vilseleda genomsnittskonsumenten i ett eller flera av följande avseenden, samt i endera fallet medför eller sannolikt kommer att medföra att denne fattar ett affärsbeslut som han annars inte skulle ha fattat:

a) Produktens förekomst eller beskaffenhet.

b) Produktens utmärkande egenskaper, som t.ex. dess tillgänglighet, fördelar …

…”

10 Artiklarna 8 och 9 i samma direktiv rör aggressiva affärsmetoder samt trakasseri, tvång och otillbörlig påverkan.

Österrikisk rätt

11 Direktivet om otillbörliga affärsmetoder har införlivats i Österrike, med verkan från den 12 december 2007, genom 1984 års förbundslag mot illojal konkurrens (Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984) (BGBl. 448/1984), i den ändrade lydelse som är tillämplig i det nationella målet (BGBl. 79/2007).

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

12 Av beslutet om hänskjutande framgår att CHS och Team4 Travel är två österrikiska bolag som i Innsbruck (Österrike) driver konkurrerande resebyråer vilka anordnar och säljer skidkurser och vinterresor i Österrike för skolgrupper från Förenade kungariket.

13 I Team4 Travels (motparten vid den nationella domstolen) försäljningsbroschyr på engelska för vintersäsongen 2012 hade vissa av de angivna inkvarteringsalternativen försetts med påskriften ”exklusiv”, vilket innebar att hotellen ifråga stod i ett fast avtalsförhållande till Team4 Travel och att inkvartering på dessa hotell, under de angivna perioderna, inte kunde bokas genom en annan researrangör. Team4 Travels exklusiva rätt till samtliga bäddplatser omnämndes också i bolagets prislista.

14 Team4 Travel hade, för vissa perioder under år 2012, slutit avtal om bäddplatskvoter med ett flertal hotell. I samband med ingåendet av dessa avtal hade Team4 Travels direktör försäkrat sig om att inga andra researrangörer hade förbokat bäddar i de aktuella hotellen. Bolaget hade dessutom kontrollerat att ingen annan organiserad resegrupp, med beaktande av antalet disponibla bäddar, kunde tas emot av hotellen under de berörda perioderna. Nämnda avtal innehöll en klausul om att de tilldelade bäddplatserna skulle ställas till Team4 Travels obegränsade förfogande och att hotellen inte fick avvika från avtalen utan skriftligt godkännande från Team4 Travel. Dessutom hade Team4 Travel för att säkerställa sin exklusiva rätt avtalat med hotellen om rätt till hävning och avtalsvite.

15 Därefter reserverade emellertid även CHS bäddplatskvoter i samma hotell och under samma perioder som Team4 Travel. Hotellen åsidosatte följaktligen sina avtalsenliga förpliktelser gentemot Team4 Travel.

16 I september månad år 2010 släppteTeam4 Travel, som inte visste att CHS hade förbokat bäddar i samma hotell under samma perioder, sin broschyr och sin prislista för vintern 2012.

17 CHS anser att uttalandena om exklusivitet i dessa handlingar strider mot förbudet mot otillbörliga affärsmetoder. CHS väckte därför talan om förbudsföreläggande vid Landesgericht Innsbruck och yrkade att Team4 Travel, genom interimistiskt beslut, skulle förbjudas att i sin verksamhet påstå att inkvartering på vissa hotell endast kunde bokas genom Team4 Travel under vissa perioder. Denna uppgift stämmer inte då inkvartering på samma hotell även kan bokas genom CHS.

18 Team4 Travel har gjort gällande dels att det har följt god yrkessed vid framtagandet av broschyren, dels att det fram till dess att broschyren skickades ut inte kände till hotellens avtal med CHS och därför inte kan anses ha använt sig av en otillbörlig affärsmetod.

19 Genom beslut av den 30 november 2010 ogillade Landesgericht Innsbruck CHS:s yrkande. Nämnda domstol ansåg att den av CHS ifrågasatta uppgiften om exklusivitet var korrekt mot bakgrund av de icke uppsägningsbara förbokningsavtal som Team4 Travel tidigare hade ingått.

20 CHS överklagade till Oberlandesgericht Innsbruck som genom beslut av den 13 januari 2011 fastställde Landesgericht Innsbrucks beslut. Oberlandesgericht Innsbruck bedömde att otillbörliga affärsmetoder inte hade använts då Team4 Travel hade uppfyllt kravet på god yrkessed genom att säkerställa de exklusiva förbokningsmöjligheter som hade förhandlats fram med de berörda hotellen. Team4 Travel hade rätt att förlita sig på att dess avtalsparter skulle uppfylla sina skyldigheter enligt avtalen.

21 CHS överklagade detta avgörande till Oberster Gerichtshof.

22 Denna domstol konstaterade att enligt artikel 5.2 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder är en affärsmetod otillbörlig om två kumulativa villkor är uppfyllda, nämligen om den strider mot god yrkessed (artikel 5.2 a) och innebär, eller sannolikt kommer att innebära, avsevärd snedvridning av det ekonomiska beteendet i förhållande till produkten hos genomsnittskonsumenten (artikel 5.2 b).

23 I artiklarna 6.1 och 8 i samma direktiv upprepas bara det andra villkoret, utan att det uttryckligen hänvisas till kravet i artikel 5.2 a i direktivet.

24 Frågan är således huruvida, när fråga är om sådan vilseledande handling eller aggressiv metod som avses i artiklarna 6 och 7 respektive 8 och 9 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder, unionslagstiftaren utgick från att skyldigheten att tillämpa god yrkessed per automatik har åsidosatts eller om, tvärtom, näringsidkaren kan visa att han eller hon i det enskilda fallet inte har åsidosatt sin skyldighet att tillämpa god yrkessed.

25 Enligt den nationella domstolen talar logiken för det andra tolkningsalternativet. Om, såsom i förevarande fall, en allmän bestämmelse (artikel 5.2 i nämnda direktiv) utgör föremål för preciseringar i särskilda regler (artikel 6 och följande artiklar i samma direktiv), utan att de sistnämnda formellt avviker från den första bestämmelsen, kan lagstiftaren inte antas ha velat frånta en av de två viktiga beståndsdelarna i den allmänna bestämmelsen sin betydelse.

26 Mot denna bakgrund beslutade Oberster Gerichtshof att vilandeförklara målet och begära att EU-domstolen meddelar ett förhandsavgörande beträffande följande fråga:

”Ska artikel 5 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder tolkas så, att när det är fråga om vilseledande affärsmetoder i den mening som avses i artikel 5.4 i detta direktiv så är det inte tillåtet att göra en separat prövning av kriterierna i artikel 5.2 a i direktivet?”

Prövning av tolkningsfrågan

27 Inledningsvis ska det erinras om att ”affärsmetoder” i artikel 2 d i direktivet om otillbörliga affärsmetoder, med tillämpning av en särskilt vid definition, anges utgöra ”en näringsidkares handling, underlåtenhet, beteende, företrädande eller kommersiella meddelande (inklusive reklam och saluföring) i direkt relation till marknadsföring, försäljning eller leverans av en produkt till en konsument” (se, bland annat, dom av den 23 april 2009 i de förenade målen C-261/07 och C-299/07, VTB-VAB och Galatea, REG 2009, s. I-2949, punkt 49, av den 14 januari 2010 i mål C-304/08, Plus Warenhandelsgesellschaft, REU 2010, s. I-217, punkt 36, och av den 9 november 2010 i mål C-540/08, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, REU 2010, s. I-10909, punkt 17). Dessutom avser begreppet produkt i direktivet, enligt dess artikel 2 c, även tjänster.

28 Såsom framgår av beslutet om hänskjutande gäller de här aktuella uppgifterna, vilka en resebyrå lämnat i en broschyr om skidkurser och vinterresor för skolgrupper, den exklusiva rätt som näringsidkaren, i förevarande fall Team4 Travel, påstår sig ha till inkvartering på vissa hotell under de angivna perioderna.

29 Sådana uppgifter, enligt vilka viss inkvartering endast var tillgänglig genom Team4 Travel och därmed inte kunde bokas genom någon annan näringsidkare, avser en produkts tillgänglighet, i den mening som avses i artikel 6.1 b i direktivet om otillbörliga affärsmetoder.

30 Under dessa omständigheter är det uppenbart att uppgifterna om den exklusiva rätt som Team4 Travel säger sig ha utgör en affärsmetod i den mening som avses i artikel 2 d i nämnda direktiv och därmed omfattas av föreskrifterna i direktivet.

31 Mot bakgrund härav konstaterar domstolen att Oberster Gerichtshofs fråga enbart gäller tolkningen av artikel 5 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder.

32 Icke desto mindre har samma domstol i beslutet om hänskjutande konstaterat att uppgifterna om en exklusiv rätt i den broschyr som Team4 Travel har gett ut objektivt sett är felaktiga och därmed, i genomsnittskonsumentens ögon, utgör en sådan vilseledande affärsmetod som avses i artikel 6.1 i nämnda direktiv.

33 Vad avser tillämpningen av nämnda artikel 6.1 och kvalificeringen av Team4 Travels agerande som ”vilseledande”, i den mening som avses i denna bestämmelse, undrar den nationella domstolen huruvida det räcker att undersöka agerandet enbart i förhållande till kriterierna i denna artikel, vilka enligt nämnda domstol alla är uppfyllda i förevarande fall, eller om det tvärtom dessutom är nödvändigt att undersöka huruvida villkoret om att affärsmetoden ska strida mot god yrkessed i artikel 5.2 a i samma direktiv, också är uppfyllt, vilket inte är fallet här då den berörda researrangören har gjort allt för att säkerställa den ensamrätt som görs gällande i försäljningsbroschyren.

34 Med andra ord ska förevarande begäran om förhandsavgörande förstås så, att den rör tolkningen av artikel 6.1 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och det eventuella sambandet mellan denna bestämmelse och artikel 5.2 i direktivet. Begäran syftar i sak till ett klargörande av om domstolen, när en affärsmetod redan uppfyller samtliga kriterier i artikel 6.1 i direktivet för att kvalificeras som vilseledande handling, i den mening som avses i denna bestämmelse, tillika måste kontrollera huruvida det aktuella agerandet även strider mot kravet på att näringsidkaren ska tillämpa god yrkessed i artikel 5.2 a i samma direktiv innan den kan fastställa att agerandet är otillbörligt och i enlighet härmed förbjuda det med stöd av artikel 5.1 i detta direktiv.

35 Vad avser artikel 5 i nämnda direktiv erinrar domstolen om att den vid upprepade tillfällen har fastställt att denna artikel, som i punkt 1 innehåller ett principiellt förbud mot otillbörliga affärsmetoder, innehåller de kriterier som är relevanta för fastställandet av vad som är otillbörligt (se domarna i de ovannämnda målen VTB-VAB och Galatea, punkt 53, Plus Warenhandelsgesellschaft, punkt 42, och Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, punkt 31).

36 Enligt artikel 5.2 är en affärsmetod sålunda otillbörlig om den strider mot god yrkessed och innebär, eller sannolikt kommer att innebära, avsevärd snedvridning av det ekonomiska beteendet i förhållande till produkten hos genomsnittskonsumenten (domarna i de ovannämnda målen VTB-VAB och Galatea, punkt 54, Plus Warenhandelsgesellschaft, punkt 43, och Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, punkt 32).

37 I artikel 5.4 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder definieras två bestämda kategorier av otillbörliga affärsmetoder, nämligen ”vilseledande” affärsmetoder och ”aggressiva” affärsmetoder, vilka motsvarar de kriterier som föreskrivs i artiklarna 6 och 7, respektive i artiklarna 8 och 9 i samma direktiv (domarna i de ovannämnda målen VTB-VAB och Galatea, punkt 55, Plus Warenhandelsgesellschaft, punkt 44, och Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, punkt 33).

38 I bilaga I till direktivet om otillbörliga affärsmetoder finns slutligen en uttömmande förteckning över 31 affärsmetoder som i enlighet med artikel 5.5 i samma direktiv ”under alla omständigheter” ska betraktas som otillbörliga. Såsom uttryckligen anges i skäl 17 i direktivet kan därför endast dessa affärsmetoder anses vara otillbörliga, utan att en prövning görs från fall till fall utifrån bestämmelserna i artiklarna 5–9 i direktivet (domarna i de ovannämnda målen VTB-VAB och Galatea, punkt 56, Plus Warenhandelsgesellschaft, punkt 45, och Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, punkt 34).

39 I detta sammanhang ska noteras att affärsmetoder enligt artikel 5.4 i nämnda direktiv är otillbörliga om de är vilseledande eller aggressiva ”enligt” artiklarna 6 och 7 respektive artiklarna 8 och 9 i direktivet. Detta uttryck antyder att fastställandet av den vilseledande eller aggressiva karaktären uteslutande ska göras med beaktande av de kriterier som tas upp i de sistnämnda artiklarna. Denna tolkning stöds av den omständigheten att artikel 5.4 inte innehåller någon hänvisning till de mer allmänna kriterierna i artikel 5.2.

40 Nämnda artikel 5.4 inleds dessutom med uttrycket ”särskilt” [*] och i skäl 13 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder preciseras i detta avseende att ”det generella förbudet kompletteras med bestämmelser om de två typer av otillbörliga affärsmetoder som är absolut vanligast, nämligen vilseledande och aggressiva metoder”. [*”Notamment”, i den franska versionen. Motsvarande uttryck saknas i dock i den svenska versionen. Övers. anm.] Av detta följer att grundregeln i direktivet, enligt vilken otillbörliga affärsmetoder är förbjudna, såsom föreskrivs i artikel 5.1 i detta direktiv, har genomförts och konkretiserats genom mer specifika bestämmelser för att på vederbörligt sätt beakta riskerna för konsumenterna med de två vanligaste formerna, nämligen vilseledande affärsmetoder och aggressiva affärsmetoder.

41 Vad gäller artiklarna 6 och 7 samt 8 och 9 i nämnda direktiv har domstolen redan fastställt att vilseledande och aggressiva affärsmetoder är förbjudna när de, med beaktande av deras särdrag och det sammanhang i vilket de förekommer, medför eller sannolikt kommer att medföra att genomsnittskonsumenten fattar ett affärsbeslut som denne normalt inte skulle ha fattat (domen i det ovannämnda målet VTB-VAB och Galatea, punkt 55). Domstolen har således inte underkastat förbudet mot sådana metoder några andra kriterier än kriterierna i dessa artiklar.

42 Vad särskilt gäller den i det nationella målet aktuella bestämmelsen i artikel 6.1 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder ska det noteras att det för frågan huruvida en affärsmetod är vilseledande eller ej, enligt lydelsen av denna bestämmelse, enbart är av betydelse huruvida affärsmetoden är falsk genom att inbegripa oriktig information eller huruvida den, genom den allmänna utformningen, sannolikt kommer att vilseleda genomsnittskonsumenten bland annat vad avser en produkts eller en

tjänsts utmärkande egenskaper, samt av denna anledning kan medföra att denne fattar ett affärsbeslut som han annars inte skulle ha fattat. När dessa förutsättningar är uppfyllda ska metoden ”betraktas som” vilseledande och den är därmed otillbörlig enligt artikel 5.4 i detta direktiv och ska förbjudas enligt artikel 5.1.

43 Domstolen konstaterar följaktligen att de omständigheter som ska föreligga för att det ska vara fråga om en vilseledande affärsmetod, vilka anges i artikel 6.1 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder och som domstolen erinrat om i föregående punkt, i huvudsak har utformats med ett konsumentperspektiv, då konsumenten är den till vilka de otillbörliga affärsmetoderna riktar sig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 maj 2011 i mål C-122/10, Ving Sverige, REU 2011, s. I-3903, punkterna 22 och 23) och i sak motsvarar det andra villkoret som är utmärkande för ett agerande av detta slag, såsom det anges i artikel 5.2 b i detta direktiv. I nämnda artikel 6.1 omnämns däremot inte villkoret i artikel 5.2 a, det vill säga att affärsmetoden ska strida mot god yrkessed, vilket har ett näringsidkarperspektiv.

44 Inte heller domstolen hänvisade till det sistnämnda villkoret när den, i sin dom av den 15 mars 2012 i mål C-453/10, Pereničová och Perenič, punkterna 40 och 41, undersökte i vilken mån som en affärsmetod som den som var aktuell i målet kunde kvalificeras som ”vilseledande” enligt artikel 6.1 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder.

45 Av det ovan anförda följer att en affärsmetod, med beaktande av såväl lydelsen som strukturen i artiklarna 5 och 6.1 i nämnda direktiv samt den allmänna systematiken i direktivet, ska anses vara ”vilseledande” i den mening som avses i den andra av dessa bestämmelser när kriterierna däri är uppfyllda, utan att det är nödvändigt att undersöka huruvida villkoret om att affärsmetoden ska strida mot god yrkessed i artikel 5.2 a i direktivet också är uppfyllt,

46 Ovanstående tolkning är den enda som är ägnad att säkerställa den ändamålsenliga verkan av de särskilda reglerna i artiklarna 6–9 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Om villkoren för att tillämpa dessa artiklar var desamma som villkoren för att tillämpa artikel 5.2 i samma direktiv skulle nämnda artiklar nämligen helt sakna praktisk betydelse, trots att de syftar till att skydda konsumenten från de vanligast förekommande otillbörliga affärsmetoderna (se punkt 40 i förevarande dom).

47 Nämnda tolkning stöds dessutom av det syfte som eftersträvas med direktivet om otillbörliga affärsmetoder, vilket, enligt skäl 23 i direktivet, är att säkerställa en hög gemensam konsumentskyddsnivå genom fullständig tillnärmning av medlemsstaternas bestämmelser om otillbörliga affärsmetoder, inklusive otillbörlig reklam, som företag använder gentemot konsumenter (se, bland annat, domen i det ovannämnda målet Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, punkt 27). Den valda tolkningen är nämligen ägnad att underlätta en effektiv tillämpning av artikel 6.1 i direktivet om otillbörliga affärsmetoder på ett sätt som gynnar konsumenter till vilka oriktig information i en näringsidkares reklambroschyr riktas.

48 Mot bakgrund av ovanstående överväganden ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Direktivet om otillbörliga affärsmetoder ska tolkas så, att det, när en affärsmetod redan uppfyller samtliga kriterier i artikel 6.1 i direktivet för att kvalificeras som en vilseledande handling gentemot konsumenten, inte är nödvändigt att kontrollera huruvida ett sådant agerande även strider mot kravet på att näringsidkaren ska tillämpa god yrkessed i artikel 5.2 a i samma direktiv innan det på goda grunder kan fastställas att agerandet är otillbörligt och i enlighet härmed förbjudet enligt artikel 5.1 i nämnda direktiv.

Rättegångskostnader

49 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktivet om otillbörliga affärsmetoder) ska tolkas så att det, när en affärsmetod redan uppfyller samtliga kriterier i artikel 6.1 i direktivet för att kvalificeras som en vilseledande handling gentemot konsumenten, inte är nödvändigt att kontrollera huruvida ett sådant agerande även strider mot kravet på att näringsidkaren ska tillämpa god yrkessed i artikel 5.2 a i samma direktiv innan det på goda grunder kan fastställas att agerandet är otillbörligt och i enlighet härmed förbjudet enligt artikel 5.1 i nämnda direktiv.

Underskrifter